

Hoofdstuk 1

‘Hier is nog voldoende plek.’ De conducteur van de Eurostar naar Amsterdam schuift de deur van de coupé open en wijst naar de lege banken. Mirthe Janson knikt verlegen, plaatst haar koffer in het bagagerek en gaat met een plof zitten. De conducteur glimlacht en loopt verder. Hij ziet niet dat het meisje betraande ogen heeft en hij ziet ook niet meer dat ze naar de bebaarde jongeman op het perron van Gare du Nord zwaait: haar vriend Bas, een schilder die sinds enige tijd zijn geluk in Parijs beproeft. Ze huilt omdat Bas haar niet begrijpt. Nee, het is eerder zo dat hij haar niet wíl begrijpen omdat hij te veel bezig is met zijn werk. Hij kan niet zonder Mirthe, zegt hij, maar hij kan vooral niet zonder zijn werk, zijn kunst. Mirthe houdt wel van hem, maar toch niet voldoende om bij hem te blijven.

De trein zet zich in beweging en Mirthe laat zich zuchtend onderuitzakken. Ze kijkt weer naar het raam maar ziet nu vooral zichzelf in spiegelbeeld. Mirthe is 26 jaar en niet groot. Eerder iets te klein voor haar leeftijd, maar dat compenseert ze ruimschoots met haar mond. Ze heeft kort haar. Kortgeknipt tijdens een weekendje Terschelling met vrienden, toen een van de jongens haar uitdaagde door te zeggen dat ze dat ‘toch niet durfde’. Maar ze durfde het wel en liet het zo kort knippen als een jongs kapsel, een *short pixie cut*, waarbij je door de korte haartjes bijna de hoofdhuid heen ziet schemeren. En het staat haar geweldig goed, zegt haar vriendin Sandra, die stewardess is. Het heeft iets van het kapsel van Jamie Lee Curtis in die oude film met John Cleese, *A fish called Wanda*, maar ook iets van de

Franse actrice Emma de Caunes of zoals actrice Emma Watson het draagt.

‘Sexy,’ zei de jongen die haar uitdaagde en aan de uitdaging een rondje drank kwijt was. Misschien was hij wel verliefd op haar, maar ze had geen tijd en zin om zoiets te verifiëren. Er zijn wel vaker mannen in het geheim verliefd op haar, maar Mirthe heeft er geen oog voor. Ze werkt fulltime en in haar spaarzame vrije tijd leest ze boeken en tijd-schriften, kijkt ze op haar smartphone of gaat ze uit met haar vriendinnen.

De trein racet door België en stopt in Brussel. Mirthe is te zeer verdiept in een tijdschrift om Brussel op te merken, intussen aan één stuk door haar smartphone checkend. Aan Bas denkt ze eigenlijk nauwelijks meer. Is dat wel een goed teken? Ze weet het niet. Tenslotte is hij naar Parijs vertrokken zonder het haar eerst te vragen. Bas is schilder en anarchist. Niet zomaar een anarchist: hij heeft het als het ware uitgevonden. Als anarchist keert hij zich uit volle overtuiging tegen de huidige maatschappij die geld en bezit verafgoot. Daarom bewoont hij een armetierig zolderkamertje in het Quartier Latin, de buurt waar wereldberoemde schrijvers en kunstenaars ook ooit zijn begonnen. Zijn schilderijen hoeft hij niet te verkopen, hij leeft van het beoefenen van de kunst zelf en van de liefde, zegt-ie. Maar daar kon Mirthe op den duur niet meer tegen. Ze is niet bestand tegen het flierefluiten van de donkerblonde jongen met die afgedankte jas vol gaten en schoenen als oude pantoffels. Zelfs in een wereldstad als Parijs, waar men toch wel wat gewend is, heeft hij bekijks, vooral wanneer ze ’s avonds langs de Seine naar het Île de la Cité wandelen.

‘Stop toch met werken en kom bij mij wonen,’ heeft hij al meerdere keren tegen Mirthe gezegd. ‘Geld heb je niet nodig, je kunt bij mij van de liefde leven.’ Maar Mirthe ziet er niets in.

Ze houdt van haar werk in Nederland, haar werk met de oudere cliënten van de dagopvang. Ze werkt er nu al meer dan drie jaar. Veel geld verdient ze niet, maar wel genoeg om de huur te betalen van het zomerhuisje in Noordwijk dat ze bewoont. Het staat achter het huis van de familie Wetzelaar, die hun huis ooit in de zomer verhuurden aan Duitse badgasten. Dan gingen de Wetzelaars in het zomerhuisje zitten. Maar nu is dat verleden tijd en wordt het verhuurd aan jonge alleenstaanden zoals Mirthe.

Bij Essen rijdt de trein Nederland binnen. Mirthe denkt aan de ouderen in de dagopvang. Vijftien heren en dames komen daar doordeweeks dagelijks langs. Ze worden gebracht door hun succesvolle kinderen, in grote Mercedesen en BMW's, of door vrijwilligers ...